

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum
Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant**

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXII. Fiat voluntas tua sicut in cœlo & in terrâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

Indefie, ut talis oratio nec inu-
lta tibi sit, quia spectato illo ipso cul-
tu externo tantum, qui est gratus Deo,
contere DEUM potes ad dandam por-
tionem gratiam, ut relicto statu illo

miserabili possis demum tu quoque
dicere non pro aliis duntaxat, sed
etiam pro te: *Adveniat Re-*
gnum tuum.
* * *

XXII.

Fiat voluntas tua sicut in caelo & in terra.

Considera quemcunque filium
multissime aspirare ad hereditate,
sed lege, ut ob exigua obsequia, qua
sunt Patri suo praestata, illa non ex-
citantur mereri debent plenam subiecti-
one, qua se in omnibus accommodat
voluntati Paterna: Proinde postquam
Patri nostro caelesti diximus: *Adveniat*
Regnum tuum, ea ratione postulantes
hereditatem, an non aequum tibi vide-
atur, ut mox etiam subjungamus: *fiat*
voluntas tua, ad omnia, quae vult, nos
propterea exhibendo: attamen non
dicimus Patri nostro: *faciamus volun-*
tatem tuam, ne eo modo plus nobis
imbuamus, quam oportet, dicimus:
fiat: sic enim majorem modestiam lo-
quentes ex una parte ostendimus
promptitudinem, quam ut liberi ha-
beremus exequendi voluntatem Divina:
patre alia necessitatem gratia indica-
mus ad hoc ipsum praestandum. Porro
cum dicimus *fiat voluntas tua*, non pe-
tinens duntaxat, ut *fiat a nobis*, sed ut
fiat a nobis, & fiat de nobis. Probus fi-
lius non solum facere tenetur, quid-
quid Pater sigillatim illi praecipit,
quando dicit: vade, aut veni, cessa lu-
dere exempli causa: sed debet prae-
R. P. Pauli Segneri *Manna Anima.*

rea velle, ut de se fiat, quidquid vult
Pater dispositione quadam generali e-
jusdem, ut cum illum ad hoc contu-
bernum, ad hanc aulam, ad hoc genus
officii applicat. atque hoc est, quod
nos velle significamus per illud fiat a
Patre nostro, qui in caelo regnat. Im-
primis ut a nobis ejus voluntas fiat:
fiat a nobis voluntas tua, hoc est, ut exe-
cutioni dentur ejus mandata, ejus con-
silia, & inspirationes omnes internae:
In capite libri scriptum est de me, ut fa-
cerem voluntatem tuam. Ps. 39. Deinde
ut ejus voluntas fiat de nobis, hoc est, ut
ipse de nobis disponat in omnibus seu
prosperis seu adversis. *Veruntamen non*
mea voluntas sed tua fiat. Luc. 22. v.
42. an igitur putas te agere cum Deo
tuo tanquam Patre, & sic promereri
hereditatem, quam tibi parat, si tam
parum te subdis huic geminae volun-
tati, ut neutram adimpleas? *Qui fe-*
cerit voluntatem Patris mei, qui in caelis
est, ipse intrabit in Regnum caelorum.
Mat. 7. v. 21.

2. Considera primam voluntatem
e duabus, quas diximus, dici volunta-
tem signi, seu significatam: quia non
est voluntas determinationis circa o-
pera

Ggg gg

pera

pera à se requisita, sed solius desiderii manifestata nobis per praecepta, consilia, & alia eiusmodi signa, quibus ostenditur, quid à nobis ille cuperet. *Notas fecit filius Israel voluntates suas. Pl. 102.* Altera dicitur Beneplaciti, & est voluntas absoluta, quia DEUS omnino statuit disponere de nobis hoc modo potius quam alio, quin ullus ipsi resistat aliquando. *Omnis voluntas mea fiet. Il. 46. v. 10.* Prima voluntati, propriè loquendo, dicimus obedire. Alteri dicimus nos conformare. Ideo cum dicendo *fiat voluntas tua*, significamus, ut *fiat à nobis*, rogamus DEUM, ut omnino faciat nos perfectà sibi praeferre obedientiã. *Doce me facere voluntatē tuam, quia DEUS meus es tu. Pl. 142. v. 10.* & cum significamus, ut *fiat de nobis*, penitus nos conformamus ad voluntatem ejus Divinam. *Non sicut ego volo, sed sicut tu. Matt. 26. v. 39.* Neque dicas hanc non tam esse petitionem, quam indifferentiam voluntatis: quia id ipsum, quod DEUS omnino agere decrevit ad salutem nostram, ut plurimum decrevit agere per nos, & speciatim interveniente oratione nostrã, quam idcirco in hunc finem tam grandem interponimus. Et quando utrumque significamus, hoc est, ut *fiat à nobis*, & *fiat de nobis*, duo simul praeclamus, petimus nempe perfectam obedientiam, & illi dedicamus integrã voluntatis indifferentiam. En igitur, quã excelsa sit ista oratio. dici potest quaedam synopsis, vel quasi in aurum eliquata omnis simul sanctitatis substantia. Certum enim est ad obtinen-

dum regnum cœlorum, quæ est laudabilis cuilibet parata, maxime laudabilis media esse virtutes omnes Chastitatis, promptè suis usitatas temporibus, quasi totidem monetas utiles & variatas, atque, ut ita dicam, mimatas, patientiam, mortificationem, mansuetudinem, humilitatem, castitatem, charitatem, fortitudinem, ceterasque tantum numero, ut sine dubio superare omnes generis monetas, quæ vulgò habentur, porro quis non videt istas à DEO petere tam frequenter, quàm necesse nobis sunt, & sigillatim petere sine expressa nominibus, opus fore nobis celestissimum? Quid igitur JESU sapientia infinita? in unam committit, sed unam quasi auream monetam, quæ cunctis æquivalet, in adimplendis & à DEI voluntate. & sic dum dicimus *fiat voluntas tua*, videmur non petere, nempe ut ejus voluntas impetratur, sed re ipsa petimus in unam, quæ enim est voluntas Domini, illa ut virtutes illas omnes exerceamus more sanctorum? *Hæc est voluntas DEI sanctificatio vestra. 1. Thess. 4. c. 12.* hoc ut peteremus, effecit Christus. tu nihilominus non semper verbum ore circumfers, cum scias tam præmandata?

3. Considera, quã sit æquum nos semper ore nostro versare hæc primo sensu, quo gratiam à DEO postulamus exequendi ejus voluntatem. *Inclinet corda vestra ad se, ut audiat in vis ejus. 3. Reg. 8. v. 18.* æquum est ob honorem, quem eã excutitur reddimus. & est æquum ob utilitatem

quam ab illa executione bono nostro referimus. I. æquum est ob honorem, quem eâ executione DEO reddimus, quia primus honor, quem quilibet Pater à filio requirit, in obediendo consistit. *Quid vocatis me Domine, & non facitis, quæ dico?* Luc. 6. v. 46. unde Christus affirmabat hunc fuisse finem præcipuum, propter quem de cælis in terram descendisset, ut in omnibus faceret voluntatem Patris sui. *Descendens de celo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus, qui misit me, Patris.* Jo. 6. v. 38. Quidsi è contrariis tam malè esles comparatus, ut, cum prius haud agrè faceres opus quoddam bonum, quale esset adire hospitale, jejunare, flagellare te ipsum, quæ tuo faciebas arbitrio, illico deinde amitteres animum faciendi, quia tibi mandatur? istud sanè non est Patrem honorare. II. æquum est pariter ob militarem, quæ in nos redundat: quia cum Pater maximè amat filium, mox rigorem, hanc amplectitur, huic blanditur, huic favores suos impertit. Idem DEUS facit. *Inveni David filium Jesse, virum secundam cor meum, qui faciet omnes voluntates meas.* Act. 13. v. 22. Cum è contrariis illi filii, qui semper volunt repugnare Patri, malè habeant, ad eò semper eos invicem collidit necesse est. & adhuc miraris neque unquam in pace vivere cum DEO? illi munus resistis. *Quis resistit ei, & patrem habuit?* Job. 9.

4. Considera, quàm æquum sit nos semper ore nostro verba ista versare: *fac voluntas tua*, in secundo sensu, quo

quo cupimus voluntatem DEI fieri in nobis. *Dominus est, quod bonum est in oculis suis, faciat.* 1. Reg. 3. v. 18. & id quidem duplici ex capite. I. ob honorem, qui hinc magnè Patri nostro accedit. quippe dominium illud plenissimum, quod in nos ipsi libenter concedimus, demonstrat, quantum tribuamus ejus amori, potentia, misericordia, providentia, sapientia: *Dominus regit me, & nihil mihi deerit.* Ps. 22. v. 1. atq; iste maximè est honor, què à nobis possit accipere. Qui navigat, majorem nauclero ad clavum sedetæ exhibere honore non possunt, quàm si quieti in lectulo suo dormiant. Quàdo eù sollicitè circumstant, scituri, cur nunc ad dextram, nunc ad sinistram potius stectat gubernaculum, ita eum offendunt, ut denique in furorem agant, majore ignominia non potes afficere Dominum, quàm si ab illo rationem, ut ita loquar, exigas sui regiminis. *Quare jejunavimus, & non aspersisti?* Il. 58. v. 8. an verè honorare illum cupis? semper, sed ex animo, dicas illi: *fac voluntas tua*, id est, tua, ut tua est, non aliam ob causam, quam equidem minimè requiro. II. æquum est ob utilitatem maximam, quæ in nos redundat, tanquam rudes filios, qui nisi liberè nos duci patiamur in omnibus à Patre, singulis passibus adimus periculum pereundi. Ovicula, quæ sola vagatur per nemora, trepida, pavidaque incedit. quare? quia ut ut stolidi non ignorat, quàm necesse sit se gubernari, tunc quæ incedit, cum pastoris sui vestigia sequitur. Idè nobis accidet. an securi incedere cupimus?

Ggg gg 2

pimus?

pimus? en modum: nempe ut instar simplicis oviculæ sinamus a DEO nos duci. hoc solum omnem tollere perturbationem potest. *Et ego non sum turbatus te Pastorem sequens.* Jer. 17. v. 16.

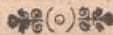
5. Considera, id velle, quod vult DEUS quocunque modo vel à nobis vel de nobis, tanti opus esse momenti, ut quàm fieri potest, perfectissimè sit exercendum. Ideo Christus præcepit, ut, cum Patri dicimus: *fiat voluntas tua*, in quolibet dictorum sensuum: *fiat voluntas tua*, semper adjungamus: *sicut in celo & in terra.* certè fieri nequit, ut voluntas DEI in terra perinde aestimeretur, & adoretur ab omnibus, sicut in celo, ubi cognitioni ex æquo responderet amor. nihilominus alium oportet designare scopum, ut illum quoad possumus, attingamus. *Excellentiorem viam vobis demonstro.* 1. Cor. 12. v. 31. Hoc autem est videre, quid sit in celo usitatum. In celo fit voluntas, quæ dicitur Beneplaciti. Voluntas signi fit ab Angelis maxime, qui ut nuncii indefessi semper adstant expeditis aliis ad avolandum, quò mittuntur. *Benedicite Dominum omnes Angeli ejus, potentes virtute, qui faciis voluntatem ejus.* at quomodo ab ipsis fit ejusmodi voluntas? promptè? accuratè? non satis est. fit mero obediendi studio: *ad audiendam vocem sermonis ejus*, id est, non solum statim ac ipsi audiunt vocem, prout explicant nonnulli, sed ad hunc merum finem, ut audiant vocem, seu ut obediant voci, quem sen-

sum præfert omnibus. Bellarmino contra proprietatem verborum, ut in te habentur. Pl. 101. v. 10. nam Angeli non obediunt propter amorem, sed aliquid proprium, sed solum obediunt. Voluntas Beneplaciti fit ab Angelis duntaxat, sed ab omnibus simul beatis, quin cessent adorando. & quomodo etiam illa fit in spiritu, id est, cum summa adulatione intellectus, certò stantissima quovis genere esse optimum, quod vult DEUS, & fit cum summa resolutione voluntatis determinatæ ad ipsam volendum ut optimum. *Abiit anima mea post te.* Pl. 62. v. 9. iste mos est pulcherrimus etiam in terra executioni dandus. Nos in hoc terrarum obediunt nonnunquam promptè & accuratè, sed simul obediunt propter utilitatem, quam obediendo percipimus. hoc non est obedi ad modum Angelorum. Et non quando conformamur in terra voluntati Divinæ, sed simul cupimus, si possibile, aliter DEUM velle. Hoc est conformari ad modum beatorum. Beati non solum volunt, quod vult DEUS, sed ita volunt, ut si ipsorum positum esset potestate, nollemus DEUM velle, quàm re ipsa velle. Illa voluntas beatorum adeò est tractata in voluntatem Divinam, ut videatur distincta: *Qui aderit mihi unus spiritus est cum eo.* 1. Cor. 6. v. 17. est, quod beati, quantum vis non sunt beatitudine æquales, æqualiter sunt contenti. causa est, quia omnes amantes filii non solum volunt velle

in parte plus minuscule hereditatis, quam Pater singulis ab aeterno statuerit, sed nec desiderare quidem possunt, ut aliter statueret. Id quod tu forte non satis intelligis, quia hic natura motibus vincit gratiam: at in Paradiso intelliges, ubi gratia superabit naturam. DEUS desiderare non potest, ut præ illo, quod voluit, aliud unquam voluerit circa quoscuque beatos: & sic beati, qui habent eundem intuitum cum DEO, nec ipsi desiderare hoc possunt. En igitur, quid Paradisum tantâ cumulet felicitate, brevis hæc sententia: *Fiat voluntas tua. amen*, ut si inferno excludi posset propria voluntas, jam non esset infernus.

Cesset propria voluntas, & infernus non erit. ita si voluntas propria unquam pedem figere in Paradiso posset, nec Paradisus esset, quia non amplius regnaret quies illa summa, quæ ibi triumphat, quatenus in ea non invenitur nisi una sola voluntas Divina. Vocaberis: voluntas mea in ea. Isa. 6. v. 4. nolle cupis, quare cor tuum, cum posset esse quidam Paradisus voluptatis, & pacis, sæpe fiat infernus horroris & confusionis? inest illi propria voluntas. Confundetur Israel in voluntate sua. Os.

IO.V.6.

XXIII.

Panem nostram quotidianum da nobis hodie.

CONSIDERA, omnem Patrem, uti merito à filiis exigit obsequium debitum, si constitui hæredes velint, ita, quo commodius tale obsequium præstent, providere de alimentis quotidianis debere, maximè quando ipse per se ditissimus est, ipsi verò penuriam egeni. Porro quis ditior inveniri possit Patre nostro cœlesti, & qui filii sine ipso egent magis, vel, ut melius dicam, miseri magis & mendici, quàm quidque nostrum? Itaque ut securum te reddat, ab hoc magno Patre tuo præbenda semper etiam tibi omnia alimenta, quibus opus tibi fuerit, ecce ut hic Christus, postquam tres primas petitiones absolvit, quæ in cœlo tan-

tum perfectè nobis concedentur, ad illa postulanda te invitatur, non quòd ipse Pater non sit per se promptus illa subministrare, sed ut agnoscere assuefcas, ab illo solo demum omnia proficisci. Duplex igitur invenitur genus alimentorum. quedam corporis, alia spiritus. ista referuntur ad sustentandam vitam animæ, illa verò corporis. & sicut utrumque genus præstare debet suis liberis Pater terrenus, prospiciendo, quantum potest, corpori quidem de victu, vestitu, habitatione, & quidquid præterea illis convenit, ut vivant: animæ verò, quidquid convenit, ut bene vivant; ita longè magis præstare id debet cœlestis Pater. hinc

Egg gg ; est,